

Het

verlangingen
van

Lucy Hart

Lucy krijgt de kans om haar dromen voor de toekomst
waar te maken – maar tegen welke prijs?

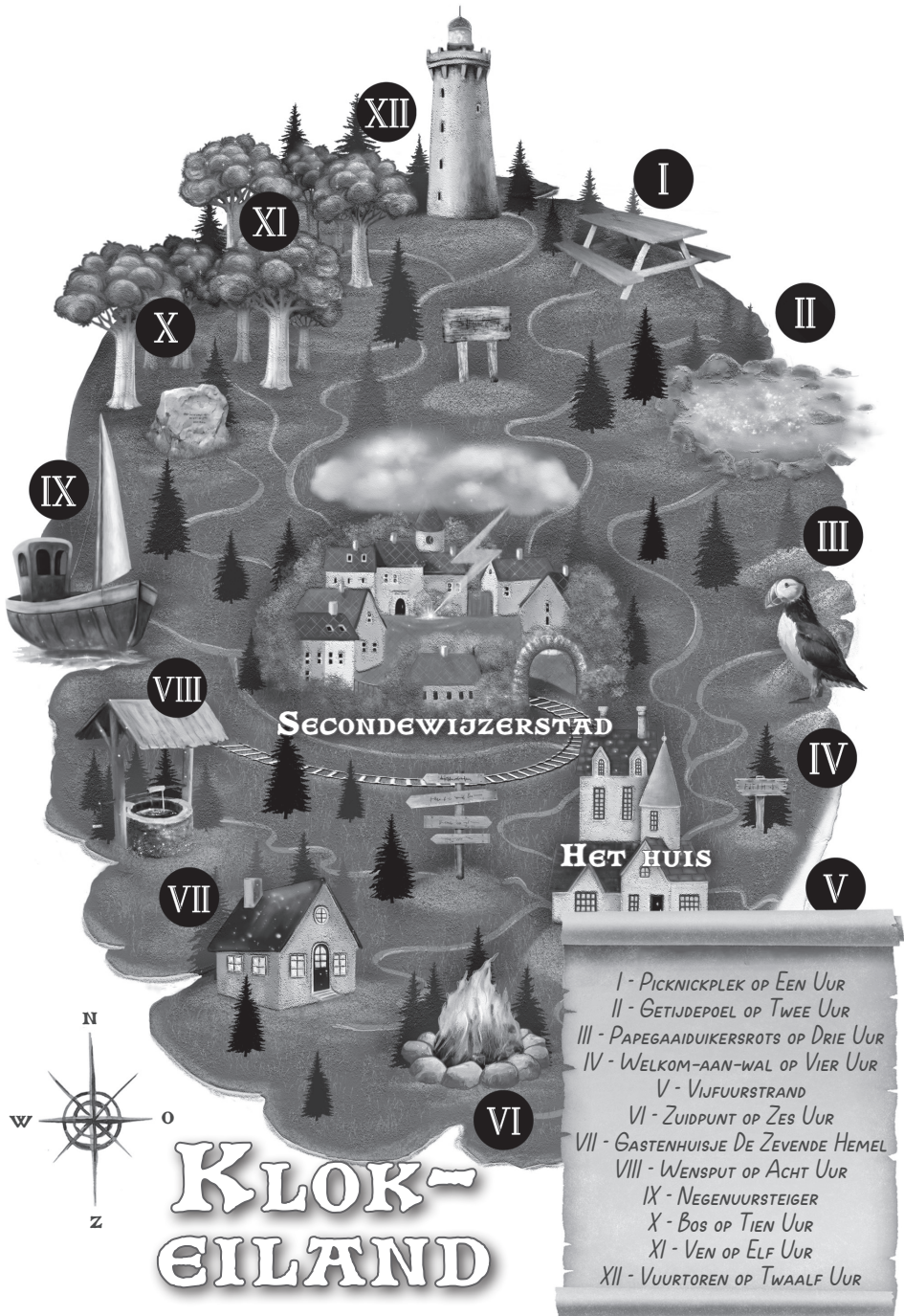
Meg Shaffer

Meg Shaffer

Het
verlangen
van
Lucy Hart

Vertaald door Hanneke van Soest en Wilma Paalman

De Fontein

KLOK- EILAND

- I - PICKNICKPLEK OP EEN UUR
- II - GETIJDPOEL OP TWEE UUR
- III - PAPEGAADUIKERSROTS OP DRIE UUR
- IV - WELKOM-AAN-WAL OP VIER UUR
- V - VIJFUURSTRAND
- VI - ZUIDPUNT OP ZES UUR
- VII - GASTENHUISJE DE ZEVENDE HEEMEL
- VIII - WENSPUT OP ACHT UUR
- IX - NEGENUURSTEIGER
- X - BOS OP TIEN UUR
- XI - VEN OP ELF UUR
- XII - VUURTOREN OP TWAALF UUR

Proloog

Mei

Hugo maakte elke avond een wandeling langs het Vijfjaarstrand, maar in al die vijf jaar was het voor het eerst dat hij met zijn voeten een sos in het zand uittekende.

Hij vormde de letters met zorg en maakte ze zo groot dat ze vanuit de ruimte zichtbaar waren. Niet dat het uitmaakte. Het tij zou de Vijf bij het aanbreken van de dag weer hebben schoongespoeld.

De naam Vijfjaarstrand was een bedenkfel geweest van Jack, die het lot had genoemd toen hij zo'n twintig jaar geleden dit beboste stukje land in de Atlantische Oceaan had ontdekt. De vijfendertig hectare vlak onder de zuidelijke kust van Maine vormde een bijna volmaakte cirkel. Nadat hij Klokeiland in zijn verbeelding en op papier had geschapen, kon Jack Masterson het nu ook in de werkelijkheid vormgeven. In de woonkamer van Jack hing een klok met in plaats van cijfers afbeeldingen van plekken op het eiland – de vuurtoren was de twaalf, het strand de vijf, het gastenhuisje de zeven, de wensput de acht – wat gesprekken opleverde als...

Waar ga je naartoe?

Vijf uur.

Wanneer ben je terug?

Rond de vuurtoren.

Plekken waren tijden. Tijden waren plekken. Eerst verwarrend. Daarna betoverend.

Nu was het dat geen van beide meer voor Hugo. Je zou gek kunnen worden als je in zo'n huis leefde. Misschien was dat met Jack ook inderdaad gebeurd.

Of misschien was dat met Hugo wel gebeurd.

sos.

Save Our Sanity.

Het zand was zo koud dat het aan zijn blote voeten nat aanvoelde. Welke dag was het vandaag? 14 mei? 15 mei? Hij wist het niet zeker, maar hij wist wel dat de zomer eraan kwam. Zijn vijfde zomer op Klokeiland. Misschien, dacht hij, een zomer te veel. Of was het vijf zomers te veel?

Hugo hield zichzelf voor dat hij pas vierendertig was, wat als hij het goed uitrekende – wat maar de vraag was, omdat schilders niet als rekenwonders bekendstaan – betekende dat hij bijna vijftien procent van zijn leven had doorgebracht op dit eiland, als oppas van een volwassen man.

Kon hij weggaan? Hij droomde er al jaren van om weg te gaan, maar alleen op de manier waarop een tiener ervan droomt van huis weg te lopen. Nu was het anders. Nu maakte hij plannen, of in elk geval plannen om plannen te maken. En waar zou hij naartoe kunnen? Terug naar Londen? Zijn moeder was daar, maar zij was eindelijk opnieuw begonnen: een nieuwe man, nieuwe stiefdochters, nieuw geluk of iets wat erop leek. Hij wilde niet in de weg lopen.

Goed, Amsterdam? Nee, daar zou hij niet aan werken toekomen. Rome? Zelfde verhaal. Manhattan dan? Brooklyn? Of tien kilometer verderop, in Portland, zodat hij van een korte maar gezonde afstand een oogje op Jack kon houden?

Zou hij dat kunnen? Zou Hugo zijn oude vriend hier kunnen achterlaten zonder iemand om hem te helpen het ene uur van het andere, de Vuurtoren van de Zevende Hemel te onderscheiden?

Als die ouwe nou maar weer met schrijven begon. Een pen oppakte, een potlood, een typemachine, een stok om mee in het zand te schrijven... Wat dan ook. Hugo was zelfs bereid om op te schrijven wat hij dicteerde, als Jack dat wilde; hij had het nota bene aangeboden.

‘Alsjeblieft, in de naam van God, Charles Dickens en Ray Bradbury, schrijf iets,’ had hij gisteren nog tegen Jack gezegd. ‘Het maakt niet uit wat. Een talent als dat van jou verspillen is als een stapel geld verbranden voor de deur van een armenhuis. Het is wreed en het stinkt.’

Precies die woorden had Jack hem jaren geleden in het gezicht geworpen toen Hugo degene was die zijn talent aan het verzuipen was. De woorden waren nu even scherp en waar als ze toen waren geweest. Miljoenen kinderen, en ook voormalige kinderen, zouden van vreugde huilen als Jack Masterson een nieuw boek zou uitbrengen over Klokeiland en de mysterieuze Master Mastermind, die in het verborgene leefde en de wensen van dappere kinderen in vervulling liet gaan. De uitgever van Jack stuurde regelmatig dozen vol fanmail van duizenden kinderen die niets liever wilden dan dat Jack weer ging schrijven.

Die brieven waren een smeekbede, een sos.

Save Our Stories.

Maar de afgelopen vijf jaar lummelde Jack alleen maar wat in zijn tuin rond, las een paar bladzijden in een boek, deed lange middagdutjes, dronk te veel wijn bij het eten en tegen de tijd dat de kleine wijzer op de Negenuursteiger stond, was hij naar nachtmerrieland vertrokken.

Er moest iets veranderen. En snel ook. Vanavond had Jack het niet eens zoals gewoonlijk tot de bodem van de fles volgehouden. Hij was stiller dan anders geweest, wat zowel een goed als een slecht teken kon zijn. Hij had ook geen bittere raadsels ten gehore gebracht, zelfs niet zijn favoriet...

*Twee mannen op een eiland en beiden verwijten het water
Het verlies van een echtgenote en de dood van een dochter
Maar geen van beiden huwde ooit, geen van beiden is vader
Hoe zit het dan met die meisjes en het water?*

Was het ijdele hoop om te denken dat Jack de weg terug had gevonden? Eindelijk?

Hugo liep over het zand naar de rand van het water. Hij liet de golven tot aan zijn tenen rollen, maar niet verder. De zee en hij stonden niet langer op goede voet met elkaar. Was dat excentriek? Ja. Maar dat was oké. Hij was een schilder. En schilders hoorden excentriek te zijn. Hij had ooit van de zee gehouden, van haar aanblik elke ochtend, elke avond,

van haar aanblik in al haar facetten en schakeringen. Niet veel mensen waren vertrouwd met de aanblik van de zee in alle seizoenen onder alle fasen van de maan, maar hij was dat wel. Nu wist hij dat de zee zo gevaarlijk was als een slapende vulkaan. Een vredige zee was magnifiek, maar wanneer ze dat wilde kon ze koninkrijken ten onder doen gaan. Vijf jaar geleden had ze het kleine, vreemde koninkrijk Klokeiland aan het wankelen gebracht.

Jack mocht dan in de vervulling van wensen geloven – of in elk geval, ooit geloofd hebben –, Hugo geloofde daar niet in. Hij had bereikt wat hij had bereikt door hard werken en stom geluk. Door niets anders.

Maar deze avond gaf Hugo zich over aan wensdenken, en hij wenste dat iets Jack uit zijn apathie zou wakker schudden, de betovering zou verbreken, hem een reden zou geven om weer te gaan te schrijven. Wat voor reden dan ook. Liefde? Geld? Wrok? Iets om te doen behalve zichzelf langzaam verdrinken in te dure cabernet?

Hugo keerde zich van het water af. Hij liep terug naar zijn schoenen en veegde het zand ervanaf.

Toen hij naar Klokeiland was gegaan, had hij zichzelf beloofd dat hij niet langer dan een of twee maanden zou blijven. Daarna had hij gezegd dat hij zou blijven totdat Jack weer op de been was. Het was inmiddels vijf jaar later en hij was er nog altijd.

Nee. Het is gedaan. De tijd is om. Het is tijd om te gaan. Volgend jaar rond deze tijd zou hij weg zijn. Hij kon het niet langer aanzien zijn oude vriend te zien vervagen als inkt op oud papier totdat niemand meer kon lezen wat er geschreven stond.

Nu hij zijn beslissing had genomen, liep Hugo terug naar het pad. Precies op dat moment zag hij een licht aangaan achter het raam.

Het raam van Jacks schrijffabriek.

De schrijffabriek waar behalve de huishoudster al jaren niemand een voet binnen de deur had gezet... En vandaag was haar vrije dag.

Het licht achter het raam was gedempt en had een gouden glans. De bureaulamp van Jack. Jack zat voor het eerst in jaren achter zijn bureau. Had de Mastermind de pen weer ter hand genomen?

Hugo wachtte of het licht niet weer uit zou gaan, wat zou bewijzen dat

het slechts een vergissing was van Jack, een bevestiging of een zoektocht naar een brief die hij was kwijtgeraakt of een boek dat niet op de juiste plaats was teruggezet.

Het licht bleef aan.

Het was te mooi om waar te zijn, en toch hoopte Hugo met heel zijn hart en wenste hij met zijn blik strak op de sterrenhemel gericht dat het waar was. Hij wenste en hoopte en bad dat het waar was.

Hij bad voor het oudst beschreven wonder: dat een dode man weer tot leven was gewekt.

‘Goed zo, ouwe,’ zei Hugo tegen het licht achter het raam van het huis op Klokeiland. ‘De hoogste tijd.’

DEEL 1

Een wens doen

Astrid werd wakker uit een diepe, droomloze slaap. Wat had haar gewekt? Was haar kat bij haar op bed gesprongen? Nee, Vince Purraldi lag vast te slapen, opgerold in zijn eigen mandje op het kleed. Soms werd Astrid wakker van de wind, wanneer die de dakpannen deed rammelen, maar de takken van de bomen voor haar raam bewogen niet. Er was dus geen wind. Ze was bang, maar ze stapte toch uit bed en liep naar het raam. Had er misschien een vogel tegen het glas getikt?

Astrid hield haar adem in toen de kamer werd overspoeld door een wit licht, als van de koplampen van een auto, maar dan duizend keer sterker en feller.

Toen was het weer weg. Was ze daar wakker van geworden? Van die explosie van licht in haar kamer?

Waar kwam het vandaan, vroeg ze zich af.

Astrid greep de verrekijker die om de poot van haar bed hing. Ze liet zich op haar knieën zakken en met de verrekijker tegen haar ogen gedrukt tuurde ze over het water naar het eenzame eiland dat als een slapende schildpad in de koude zee lag.

Het licht flitste opnieuw voorbij.

Het kwam van de vuurtoren. De vuurtoren op het eiland.

‘Maar,’ fluisterde Astrid tegen het raam, ‘het licht van die vuurtoren brandt al eeuwen niet meer.’

Wat zou het kunnen betekenen?

Het antwoord flitste haar te binnen, net als het licht haar kamer binnenflitste.

Zo stilletjes als ze kon sloop ze haar slaapkamer uit en glipte de kamer aan de andere kant van de gang binnen. Max, haar broertje van negen

jaar, was zo vast in slaap dat hij op zijn kussen lag te kwijlen. Bah. Ranzig. Jongens. Astrid gaf Max een por tegen zijn schouder en toen nog een keer. Pas na twaalf porren was hij wakker.

‘Wat? Wat? Waaat?’ Hij opende zijn ogen en veegde met de mouw van zijn pyjama het kwijl van zijn mond.

‘Max, de Mastermind is er.’

Nu had ze zijn aandacht. Hij ging rechtop in bed zitten. ‘Hoe bedoel je?’ Ze glimlachte in het donker. ‘Hij is terug op Klokeiland.’

– Uit *Het huis op Klokeiland*, 1990

Deel 1 uit de Klokeiland-reeks van Jack Masterson

1

Een jaar later

Om halfdrie klonk de schoolbel, gevolgd door de gebruikelijke stormloop van kleine voeten. Lucy hielp met de rugtassen en lunchtrommeltjes, terwijl juf Theresa de kinderen zoals altijd op het hart drukte die ook mee te nemen.

‘Rugtassen, lunchtrommeltjes en jullie werkjes! Als je wat vergeet, kom ik het je niet nabrengen, en juf Lucy ook niet!’ Sommige kinderen luisterden naar wat ze zei. Anderen negeerden haar. Gelukkig was dit de kleuterklas, dus zoveel stond er niet op spel.

Er waren meerdere kinderen die haar bij het weggaan een knuffel gaven. Lucy genoot er altijd van om even te worden fijngeknepen, zoals ze het zelf noemden. Het maakte de lange, vermoeiende dagen als hulpjuf goed: scheidsrechter spelen bij de ruzies op het schoolplein, opruimen na ongelukjes op de wc, talloze schoenveters strikken en opnieuw strikken en talloze tranen drogen.

Toen het klaslokaal eindelijk leeg was, plofte Lucy in haar stoel. Gelukkig hoefde ze vandaag geen toezicht te houden bij de schoolbus, zodat ze even de tijd had om bij te komen.

Met een vuilniszak in haar hand overzag Theresa de chaos. Alle ronde tafels waren bedekt met resten knutselpapier en lekkende flesjes lijm zonder dop. De vloer lag bezaaid met stiften en pijpenragers.

‘Het lijkt het einde der tijden wel,’ zei Theresa, met een breed handgebaar. ‘De onschuldigen worden ten hemel opgenomen en, poef, weg zijn ze.’

‘En wij blijven weer achter,’ zei Lucy. ‘Wat hebben we verkeerd gedaan?’

Iets, blijkbaar, want terwijl ze dat zei peuterde ze voor de tweede keer

die week een dot kauwgom los van onder de tafel. ‘Hier, geef mij die zak maar. Dat is mijn taak.’ Lucy nam de vuilniszak over en deed de kauwgom erin.

‘Vind je het echt niet vervelend om in je eentje op te ruimen?’ vroeg Theresa.

Lucy wuifde haar met een handgebaar het lokaal uit. Theresa zag er zo uitgeput uit als Lucy zich voelde, en de arme ziel had ook nog een schoolvergadering voor de boeg vandaag. Wie dacht dat lesgeven een makkelijke baan was, had het duidelijk nog nooit zelf geprobeerd.

‘Komt goed,’ zei Lucy. ‘Christopher vindt het leuk om te helpen.’

‘Heerlijk is dat, wanneer kinderen nog zo jong zijn dat je ze een klusje als een spelletje kunt verkopen.’ Theresa diepte haar portemonnee op uit de onderste bureaulade. ‘Ik zei tegen Rosa dat ze de keukenvloer niet mocht dweilen omdat dat een klusje voor volwassenen was, en prompt zat ze te pruilen totdat ze het van mij mocht doen.’

‘Zou het moederschap daarop neerkomen, denk je?’ vroeg Lucy. ‘Dat je je kinderen voor de gek houdt?’

‘Min of meer,’ zei Theresa. ‘Tot morgen. Doe Christopher de groetjes van me.’

Theresa ging weg en Lucy keek het lokaal rond. Het zag eruit alsof er een tornado in alle kleuren van de regenboog had rondgeraasd. Met in haar ene hand de vuilniszak liep Lucy om elke tafel heen, terwijl ze met de andere hand kleverige papieren appels, kleverige papieren sinaasappels, kleverige papieren druiven en kleverige papieren citroenen oppakte.

Toen ze klaar was met opruimen, zaten haar handen onder de lijm, zat er een papieren aardbei vastgekleefd aan haar kakibroek en had ze een stijve nek van een halfuur lang over de lage tafels bukken. Ze was toe aan een gloeiend hete douche en een glas witte wijn.

‘Lucy, waarom heb je een banaan in je haar?’

Ze draaide zich om naar de deur, waar een tengere jongen met zwart haar haar met grote ogen stond aan te staren. Ze stak een hand omhoog en voelde papier. Het was maar goed dat ze in die paar jaar dat ze nu als hulpjuf werkte zelfbeheersing had geleerd, want anders had ze een reeks inventieve verwensingen ten beste gegeven.

In plaats daarvan verwijderde ze met alle waardigheid waarover ze nog beschikte de papieren banaan uit haar haar.

‘De vraag is, Christopher, waarom jij geen papieren banaan in je haar hebt.’ Ze deed haar best er niet aan te denken hoelang die banaan daar al had gezeten. ‘Alle coole kinderen dragen er een.’

‘O, dan zal ik wel niet cool zijn,’ zei hij, en hij rolde met zijn groenbruine ogen.

Ze plaatste de banaan voorzichtig boven op zijn hoofd. Zijn golvende donkere haar zag er altijd uit alsof hij een paar uur ondersteboven had gehangen. ‘Voilà, nou ben jij ook cool.’

Hij schudde de banaan van zijn hoofd en plakte hem stevig vast aan zijn afgedragen blauwe rugtas. Hij streek met zijn handen door zijn donkere lokken, niet om ze glad te strijken, maar om ze weer warrig te maken. Ze hield van deze eigenaardige jongen van haar. Soort van haar. Op een dag van haar.

‘Zie je wel? Ik ben niet cool,’ zei hij.

Lucy trok een van de kleine stoeltjes onder een tafel vandaan en ging erop zitten. Daarna trok ze er ook voor Christopher een tevoorschijn. Met een zucht van vermoeidheid plofte hij neer.

‘Welles. Ik vind je cool. Sokkenjacht.’ Ze greep zijn enkels beet en legde zijn voeten op haar knieën voor haar dagelijkse archeologische opgraving: zijn sokken uit zijn schoenen opdelven. Had hij nou absurd smalle enkels of buitengewoon gladde sokken?

‘Jij telt niet,’ zei Christopher. ‘Juffen horen te vinden dat alle kinderen cool zijn.’

‘Ja, maar ik ben de coolste hulpjuf, dus ik weet dat soort dingen.’ Ze gaf elke sok nog een laatste ruk tot over zijn enkels.

‘Dat ben je niet.’ Christopher liet zijn voeten op de vloer vallen en klemde zijn blauwe rugtas als een kussen tegen zijn buik.

‘Dat ben ik niet? Wie dan wel? Dan vecht ik het met haar uit op de parkeerplaats.’

‘Juf McKeen. Ze geeft elke maand een pizafeestje. Maar ze zeggen wel dat jij de knapste bent.’

‘Dat is geweldig,’ zei ze, hoewel ze zich geen illusies maakte. Ze was de

jongste hulpjuf en dat was dan ook meteen haar grootste verdienste. In elk ander opzicht was ze hooguit gemiddeld: bruin haar tot op haar schouders, bruine ogen met een open blik waardoor ze er nog jonger uitzag dan ze was, en kleren die al jaren uit de mode waren. Nieuwe kleren kostten geld. ‘De volgende keer dat er prijzen worden uitgereikt, hoop ik daar een certificaat van te krijgen. Heb je huiswerk?’

Lucy stond op en ging verder met schoonmaken. Met een desinfectiemiddel nam ze de tafels en stoelen af. Ze hoopte dat het antwoord nee was. Hij kreeg niet veel aandacht van zijn drukke pleegouders en zij probeerde goed te maken wat hij thuis niet kreeg.

‘Niet veel.’ Hij gooide zijn rugtas op tafel.

Arme jongen, hij zag er moe uit. Hij had donkere kringen onder zijn ogen en zijn schouders hingen af. Een kind van zeven jaar hoorde niet de wereld in te kijken als een levensmoede rechercheur die een uitzonderlijk akelige moordzaak moest oplossen.

Ze ging voor hem staan, met de fles met schoonmaakmiddel bunge-
lend aan een vinger en haar armen over elkaar geslagen. ‘Gaat het, jon-
gen? Heb je wel geslapen vannacht?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Naar gedroomd.’

Lucy ging naast hem zitten. Hij legde zijn hoofd op tafel.

Ze legde haar hoofd ook op tafel en keek hem in de ogen. Zijn oogleden waren lichtrood, alsof hij de hele dag al had geprobeerd niet te huilen.

‘Wil je mij vertellen waarover je hebt gedroomd?’ vroeg ze. Ze praatte bewust met een zachte, lage en vriendelijke stem. Kinderen die het moeilijk hadden verdienden vriendelijke woorden.

Sommige mensen hadden het graag over hoe veerkrachtig kinderen zijn, maar die mensen vergaten hoe hard de dingen voor kinderen konden aankomen. Lucy had nog altijd blauwe plekken op haar hart van de klappen die ze als kind had moeten opvangen.

Met zijn kin op zijn borst zei Christopher: ‘Zelfde weer.’

‘Zelfde weer’ betekende de rinkelende telefoon, de gang, de open deur, zijn ouders schijnbaar vast in slaap, maar met hun ogen wijd open. Als Lucy zijn nare dromen van hem had kunnen overnemen, zou ze dat gedaan hebben om hem een goede nachtrust te geven.

Ze stak haar hand uit naar zijn rug en klopte hem zachtjes op zijn schouders, die zo dun en breekbaar aanvoelden als de vleugels van een nachtvlinder.

‘Ik heb soms ook nog steeds nare dromen,’ zei ze. ‘Ik weet hoe je je voelt. Heb je het aan mevrouw Bailey verteld?’

‘Ze zei dat ik haar niet wakker mocht maken, alleen in een noodgeval,’ zei hij. ‘Je weet wel, met de baby’s.’

‘Ik snap het,’ zei Lucy. Maar het klonk haar niet goed in de oren. Ze was zich ervan bewust dat de pleegmoeder van Christopher de zorg had voor twee zieke baby’s. Maar hij had ook zorg nodig. ‘Weet je, ik meende het echt, hoor, toen ik zei dat je me mag bellen als je niet kunt slapen. Dan lees ik je voor over de telefoon.’

‘Ik wilde je ook bellen,’ zei hij. ‘Maar weet je...’

‘Ik weet het,’ zei ze. Christopher was doodsbang voor telefoons en dat was hem ook niet echt kwalijk te nemen. ‘Dat geeft niet. Misschien heb ik nog wel ergens een oude bandrecorder, dan kan ik mezelf opnemen terwijl ik jou een verhaal voorlees en dan kun jij de volgende keer dat je niet goed kunt slapen de band afspelen.’

Hij lachte. Het was maar een kleine lach, maar de beste dingen waren altijd klein verpakt.

‘Wil je soms even slapen?’ vroeg ze. ‘Ik kan een matje voor je op de grond leggen.’

‘Neuh.’

‘Wil je lezen?’

Hij haalde zijn schouders weer op.

‘Wil je...’ Ze dacht even na en probeerde iets te bedenken wat hem van zijn nare dromen zou kunnen afleiden. ‘...me helpen een cadeautje in te pakken?’

Nu had ze zijn aandacht. Hij zat recht overeind en grijnsde. ‘Heb je een sjaal verkocht?’

‘Dertig dollar,’ zei ze. ‘Het garen kostte me zes. Reken maar uit.’

‘Eh... Tweeëntwintig? Vier! Vierentwintig.’

‘Helemaal goed!’

‘Mag ik ’m zien?’ vroeg hij.

‘Ik ga hem halen, en dan pakken we hem samen in en schrijven we er een briefje bij.’

Lucy liep naar het bureau waar Theresa en zij elke dag hun portemonnee en sleutels in opborgen. In die la lag nu ook een plastic tas met daarin de nieuwste creatie van Lucy: een in spinnenwebmotief gebreide sjaal van zacht, glanzend garen in de kleuren roze en gebroken wit. Ze nam de tas mee naar de tafel, haalde de sjaal eruit en drapeerde hem als een veren boa om haar schouders.

‘Hoe vind je ’m?’

‘Meisjesachtig,’ zei hij. Hij bewoog zijn hoofd wikkend heen en weer.

‘Hij is ook gemaakt door een meisje en gekocht door een meisje,’ zei Lucy. ‘En ik kan je vertellen dat vroeger, in de negentiende eeuw, roze een jongenskleur was en blauw een meisjeskleur.’

‘Dat is raar.’

Lucy wees naar hem. ‘Jij bent raar.’

‘Jij bent raar,’ kaatste hij terug.

Lucy sloeg hem met de sjaal lichtjes tegen zijn hoofd, en hij lachte.

‘Ga jij eens een velletje van ons briefpapier pakken,’ zei ze. ‘Om een bedankje te schrijven.’

Christopher liep op een holletje naar de voorraadkast. Hij vond de voorraadkast geweldig. Daar lagen alle leuke dingen opgeborgen: volle pakken knutselpapier, zakken vol pijpenragers, glitters, stiften, pennen, kleurpotloden, de Halloween-versieringen. En daar lag ook een verzameling mooi briefpapier, een geschenk van de moeder van een van de kinderen die vorig jaar in deze klas had gezeten en die de eigenares was van een plaatselijke winkel in kantoorartikelen. Lucy had het hemelblauwe papier met witte wolken gereserveerd voor hun ‘bedrijf’.

‘Mag ik het schrijven terwijl jij de sjaal inpakt?’ vroeg Christopher toen hij met een velletje in de hand naar de tafel terugrende.

‘Wil jij het briefje schrijven?’ vroeg ze, terwijl ze voorzichtig met een pluizenborstel over de sjaal rolde. Via Etsy verkocht ze gemiddeld een à twee sjaals per week. Voor de meeste mensen woog de tijd die het kostte om op 4mm-naalden een sjaal te breien niet op tegen de extra dertig of

veertig dollar die ze daarmee konden verdienen. Maar voor Lucy telde elke cent.

‘Ik heb geoefend met brieven schrijven,’ zei Christopher. ‘Gisteravond heb ik een hele bladzijde vol geschreven.’

‘Aan wie heb je die brief geschreven?’ vroeg ze, terwijl ze de sjaal netjes in vieren vouwde en in een wit vloeipapier wikkelde.

‘Niemand,’ zei hij.

‘Wie is Niemand?’ vroeg ze. ‘Een nieuwe vriend?’

‘Gewoon aan niemand,’ zei hij.

‘Oké.’ Lucy drong niet verder aan. Vooral niet omdat ze wel kon raden aan wie hij zijn brief had geschreven. Ze had hem al meer dan eens briefjes aan zijn ouders zien schrijven.

Ik mis je mamie. Ik wou dat je er vandaag op de schoolpicnik bij was. Er waren veel mamas.

Ik kreeg vandaag een ster op mijn huiswerk pap.

Kleine briefjes. Hartverscheurende briefjes. Ze had geprobeerd er met hem over te praten, maar hij wilde niet toegeven dat hij aan zijn ouders schreef. Hij schaamde zich ervoor. Hij begreep dat ze dood waren en hij dacht waarschijnlijk dat andere kinderen hem zouden uitlachen als ze wisten dat hij soms nog tegen hen praatte.

Christopher legde het wolkenpapier recht voor zich op tafel en pakte zijn pen. ‘Hoe heet de mevrouw die de sjaal heeft gekocht?’ vroeg hij. Zo jong als hij was, was hij al slim genoeg om te weten hoe hij van onderwerp kon veranderen.

‘Carrie Washburn. Ze woont in Detroit, Michigan.’

‘Waar ligt dat?’

Lucy liep naar de kaart van de Verenigde Staten aan de muur. Een blauwe ster gaf aan waar ze waren: Redwood Elementary School in Redwood Valley, Californië. Ze wees de blauwe ster aan en trok vandaaruit haar vinger tot halverwege de kaart en stopte bij het Erie-meer.

‘Wauw. Dat is ver weg,’ zei Christopher.

‘En hij was niet de Mastermind, toch?’

Verdorie. Hij liet zich echt niet voor de gek houden. De Mastermind hield zich altijd in de schaduwen verborgen, schaduwen die hem in duisternis hulden en hem overal volgden waar hij ging.

‘Nee, toen ik hem heb gezien, zag hij er niet uit als de Mastermind.’

‘Zie je wel,’ zei Christopher triomfantelijk. Niets was leuker voor een kind dan te bewijzen dat een volwassene het verkeerd had.

‘Ik neem mijn woorden terug.’

Christopher trok met zijn vinger een lijn vanaf Klokeiland terug naar de stad waar ze nu waren: Redwood, Californië. ‘Dat is pas echt, echt ver weg,’ zei hij met gefronst gezicht.

Als je in hetzelfde land wilde blijven, kon je bijna niet verder van Maine vandaan zijn dan in Californië, en dat was dan ook precies de reden waarom ze vanuit Maine naar Californië was verhuisd.

‘Behoorlijk ver, ja,’ zei ze. ‘Om daar te komen zou je moeten vliegen.’

‘Kunnen kinderen ernaartoe?’

Lucy glimlachte. ‘Naar Klokeiland? Dat kan, maar niet zonder uitnodiging, dat hoort niet. Het eiland is privébezit en de Mastermind is de eigenaar van alles daar, het hele eiland is dus eigenlijk zijn huis. Het zou onbeleefd zijn om daar zomaar onuitgenodigd op de stoep te staan.’

‘In de boeken doen kinderen dat wel.’

‘Dat klopt, maar toch kun je beter op een uitnodiging wachten.’ Ze gaf hem een knipoog.

Lucy wist maar al te goed dat er kinderen waren die onuitgenodigd op Klokeiland opdoken. Maar daarover hield ze tegenover Christopher liever haar mond, in elk geval tot hij wat ouder was.

Hij liet zijn handen zakken en keek haar aan. ‘Waarom zijn er niet meer boeken?’

‘Ik wou dat ik het wist,’ zei Lucy, terwijl ze verderging met het inpakken van de sjaal in vloeipapier en er een touwtje om vaststrikte. ‘Toen ik net zo oud was als jij, verschenen er elk jaar wel vier of vijf nieuwe delen. Op de dag dat er een uitkwam, las ik het boek helemaal uit. En in de week daarna las ik het dan nog een keer of tien.’

‘Wat een geluk...’ zei Christopher verlangend. De Klokeiland-boeken

waren niet heel dik, honderdvijftig pagina's of minder, en er waren er maar vijftenzestig. Christopher zou ze allemaal in een halfjaar hebben uitgelezen als Lucy ze hem niet een voor een had gegeven, een deel per week. Maar alsnog waren ze inmiddels door de hele reeks heen en waren ze een paar weken geleden weer met het eerste deel begonnen.

'Vergeet het briefje voor onze klant niet.' Lucy gaf hem een knipoog.

'O ja. Hoe schrijf je Carrie?' vroeg hij met zijn pen in de aanslag.

'Spel maar,' zei ze.

'K-A-'

'Het is met een C,' zei Lucy.

'Carrie begint met een C? Hoe kan een C nou als een K klinken?'

'Soms wel. Net als de C in Christopher.' Ze gaf hem een speels tikje op zijn neus.

Christopher keek haar boos aan. Hij hield niet van speelse tikjes. 'Bij mij in de klas zit een Kari,' legde hij uit, alsof Lucy niet zo slim was als ze eruitzag. 'En dat begint met een K.'

'Je kunt namen vaak op verschillende manier schrijven. Deze Carrie is een Carrie met een C, twee R'en, en een I-E.'

'Twee R'en?'

'Twee R'en.'

Waarom? vroeg Christopher.

'Waarom Carrie twee R'en heeft? Dat weet ik niet. Waarschijnlijk uit hebberigheid.'

In zijn kinderlijke handschrift schreef Christopher zorgvuldig de woorden 'Beste Carrie' en hij lette extra op de R'en in de naam.

'Je bent echt flink vooruitgegaan in je spelling en je schrijven.'

Hij glimlachte. 'Ik heb geoefend.'

'Dat kan ik zien.'

In elk pakje dat ze verstuurde, deed Lucy een briefje om de klant te bedanken voor de aankoop van een handgebreide sjaal van de Hart & Lamb Knitting Company. Het was geen echt bedrijf, alleen maar de naam waaronder ze haar sjaals op Etsy verkocht. Maar Christopher vond het geweldig om 'mededirecteur' te zijn.

'Wat moet ik verder opschrijven?' vroeg hij.

‘Tets aardigs,’ zei Lucy. ‘Misschien... “Dank u wel voor het kopen van een sjaal. Ik hoop dat hij u bevalt.”’

‘Ik hoop dat hij uw nek warm houdt?’ opperde Christopher.

‘Dat is mooi. Schrijf dat maar op.’

‘Ook al is het een supermeisjesachtige sjaal.’

‘Dat moet je niet opschrijven.’

Christopher lachte en begon weer te schrijven. Hem zien glimlachen of lachen was nog beter dan de loterij winnen, hoewel ze veel meer tijd zou hebben om hem te laten lachen als ze de loterij won. Ze keek over zijn schouder terwijl hij schreef. Hij begon echt goed te schrijven. Nog maar een paar maanden geleden maakte hij om het andere woord wel een spelfout. Nu schreef hij wel vier, soms vijf woorden achter elkaar helemaal goed. Ook zijn lees- en rekenvaardigheden waren verbeterd. Vorig jaar, toen hij van het ene naar het andere pleeggezin was verhuisd, in totaal wel een stuk of zes, was dat wel anders geweest. Dit jaar had hij een vast thuis, geweldige therapeuten en Lucy die hem elke dag na school bijles gaf. Sindsdien waren zijn cijfers omhooggeschoten. Kon ze hem ook maar helpen om een einde te maken aan die nare dromen en zijn panische angst voor rinkelende telefoons.

Ze wist wat hij nodig had, en dat was precies wat ze hem toewenste: een moeder. Geen pleegmoeder met twee zieke baby’s die elke minuut van de dag haar aandacht opeisten. Hij had een moeder voor altijd nodig en Lucy wilde die moeder voor hem zijn.

‘Lucy, hoeveel geld heb je in je wensfonds?’ vroeg hij, terwijl hij zorgvuldig zijn eigen naam onderaan de brief schreef.

‘Tweeduizend en tweehonderd dollar,’ zei ze. ‘Twee-twee-nul-nul.’

‘Wauw...’ Hij keek haar met grote ogen aan. ‘Allemaal sjaalgeld?’

‘Bijna allemaal.’ Geld van de verkoop van sjaals en geld dat ze verdiende met al het oppaswerk dat ze maar kon krijgen. Elke dag vroeg ze zich af of ze niet beter weer als serveerster kon gaan werken, maar dat zou betekenen dat ze Christopher niet meer zou zien en hij had haar meer nodig dan dat zij geld nodig had.

‘Hoelang heeft het geduurd om dat bij elkaar te krijgen?’

‘Twee jaar,’ zei ze.

‘Hoeveel heb je nodig?’

‘Hm... Nog een beetje meer.’

‘Hoeveel meer?’

Lucy aarzelde voordat ze antwoordde. ‘Ongeveer tweeduizend,’ zei ze. ‘Misschien iets meer.’

Christophers gezicht betrok. Die jongen kon gewoon te goed rekenen. ‘Dan heb je nog twee jaar nodig,’ zei hij. ‘Dan ben ik negen.’

‘Misschien minder? Dat zou kunnen.’

Christopher liet zijn hoofd op de brief vallen die hij had geschreven aan Carrie in Detroit. Lucy liep naar hem toe, tilde hem op uit zijn stoel en hield hem op haar schoot vast. Hij sloeg zijn armen om haar hals.

‘Ik knijp je fijn,’ fluisterde ze, terwijl ze hem een stevige knuffel gaf. Als alles bleef gaan zoals het nu ging, zou het nog twee jaar duren voordat ze zijn moeder zou zijn. Minstens twee jaar.

‘We komen er wel,’ zei ze zachtjes, terwijl ze hem heen en weer wiegde. ‘Op een dag is het ineens zover. Jij en ik. Ik werk er elke dag aan. En wanneer het zover is, zal niets ons meer kunnen scheiden. En dan krijg je je eigen kamer, met geschilderde bootjes op de muren.’

‘En haaien?’

‘Overall haaien. Haaien op de kussens. Haaien op de dekens. Haaien in de boten. Misschien zelfs wel haaien op het douchegordijn. En elke ochtend eten we pannenkoeken als ontbijt. Geen koude pap.’

‘En wafels?’

‘Wafels met boter en stroop en slagroom en bananen. Echte bananen. Geen papieren bananen. Hoe lijkt je dat?’

‘Dat lijkt me heerlijk.’

‘Wat wensen we nog meer, nu we toch aan het wensen zijn?’ Dit was het favoriete spel van Lucy en Christopher: het wensspel. Ze wensten geld, zodat Lucy een auto kon kopen. Ze wensten een appartement met twee slaapkamers, voor hen allebei een.

‘Een nieuw Klokeiland-boek,’ zei hij.

‘O, dat is goeie, ja,’ zei ze. ‘Ik weet wel bijna zeker dat meneer Master-son met pensioen is, maar je weet het maar nooit. Misschien dat hij ons nog een keer verrast.’

‘Lees je me elke avond voor wanneer ik bij je woon?’

‘Elke avond,’ zei ze. ‘Ook als je wilt dat ik stop. Je kunt je handen voor je oren doen en roepen “La la la, ik kan je toch niet horen, Lucy” en dan nog lees ik gewoon door.’

‘Dat is knetter.’

‘Ik weet het. Maar ik ben ook knetter. Wat wens je nog meer?’ vroeg ze.

‘Maakt dat wat uit?’

‘Wat? Onze wensen? Natuurlijk maakt dat wat uit.’ Ze duwde hem iets van zich af om hem recht in de ogen te kunnen kijken. ‘Onze wensen doen ertoe.’

‘Maar ze komen nooit uit,’ zei hij.

‘Ben je vergeten wat meneer Masterson altijd in zijn boeken zegt? *De enige wensen die in vervulling gaan...*’

‘...zijn de wensen van dappere kinderen die blijven wensen, ook al lijkt het of niemand luistert, want er is altijd ergens iemand die luistert,’ vulde Christopher aan.

Ze knikte. ‘Precies.’ Ze stond verbaasd hoe goed hij de dingen die hij las onthield. Zijn hersenen waren een spons en daarom probeerde ze hem te overspoelen met zoveel mogelijk goede dingen: verhalen en raadsels en boten en haaien en liefde. ‘We zullen dapper genoeg moeten zijn om te blijven wensen en het niet op te geven.’

‘Maar ik ben niet dapper, want ik ben nog altijd bang voor telefoons, Lucy.’ Hij keek haar aan met die blik, die afschuwelijke ik-ben-teleurgesteld-in-mezelf-blik. Ze haatte die blik.

‘Zit daar nou maar niet over in,’ zei ze. Ze wiegde hem opnieuw. ‘Dat gaat wel over. En geloof me, er zijn genoeg volwassenen die ook bang zijn voor hun telefoon wanneer die rinkelt.’

Hij legde zijn hoofd weer tegen haar schouder, en ze hield hem stevig en dicht tegen zich aangedrukt.

‘Vooruit,’ zei ze. ‘Nog één wens en dan gaan we je huiswerk doen.’

‘Hm... Ik wens dat het koud wordt,’ zei Christopher.

‘Je wilt dat het koud wordt? Waarom?’

‘Dan verkoop je een hele hoop sjaals.’

Eerste druk augustus 2023

Oorspronkelijke titel *The Wishing Game*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books, New York

Copyright © 2023 Meg Shaffer

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest en Wilma Paalman

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock/Freepik, kaart p. 7 © Olivia Walker

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6452 1

ISBN e-book 978 90 261 6453 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6869 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.